

стигналъ на пушеченъ гърмежъ, да се върне назадъ. Та неопредѣлено ний се отбранивахме до мърчина отъ турците и тѣ отъ насъ.

На мръжване артиллерийския бой начена да утихва, сетивъ и съвѣтъ се спрѣ. Загуби нѣма нито на дѣсното крило, нито въ артиллерията, само въ цѣпъта на лѣвото и крило, която имаше доста честа стрѣлба съ черкеситѣ, обвитото съ пламъкъ Дълбоки, се раниле трима четирма души; че и нѣкои отъ рѣшатливитѣ черкеси заплашваха живота си за своята отвага.

Сѣдѣ прекратяванието на боя, заповѣда се на отряда да отстъпи задъ рѣката, на мѣстото на тая сутрешната почивка, дѣто ни чѣкаше обща почивка, подъ прикритието на двѣ роти опълчение. Командира на втората дружина, Майоръ Куртъновъ, цѣпъта на когото имаше пристрѣлка съ черкеситѣ, показа ми една шашка, която единъ опълченецъ взелъ отъ раниения и сетивъ закланъ черкесинъ; хубава стомана. Казацитѣ излгани отъ срѣщата съ черкеситѣ, натикале се въ пламъка на Дълбоки и видѣли ужасни нѣща. Разказватъ, че имало българи обѣсени за краката надъ запаленитѣ огньове. При рѣчицата Дълбоки назначено ношуване за отряда. Въ тъмнината едва намѣрихъ моя Ганча съ нѣщата. Запретено да се кладе огънь и само у Герцога запалено малко вършичъ, че запалиле и свѣщи, тъй като всичкитѣ началници на отдѣлнитѣ части бѣха повикани на воененъ съвѣтъ: „какво да правимъ?“ мене макаръ и да ме покази генералъ Столѣтовъ, не отидохъ и захванахъ да се готвя за ношуване; прѣзъ цѣлия день се доста уморихъ, че и какво мѣние можехъ азъ тамъ да дамъ, дѣто се изливаше краснорѣчието на четирма штабъ офицери отъ генералния штабъ. Спахъ лошо! че и нощта нѣкаква влажна, студена. Ганчо се плаче че младия кѣтъръ бѣше нетвърдъ добръ талъ съ заднатъ крака, лошо вървялъ и за единъ день си претрилъ шията.

Щомъ се разсѣмна и станахъ; чувамъ не далечъ отъ

18-ий ЮЛИЙ.